

A je to tady! Škola v novém!

Několik postřehů našich studentů k nově rekonstruované budově školy, jejíž slavnostní otevření se konalo ve středu 7. září 2011 za přítomnosti čelních představitelů Zlínského kraje a Města Luhačovice:

(Začátek 9. třídy) A je to tady, zásadní krok v mém životě a plno otázek: „Čím chci být? Bude mě to bavit?“ ...

(O půl roku později) A už tu stojím, před růžovo - oranžovou školou, hlavou mi lítají myšlenky: „Má tohle být moje budoucí škola?“ Vstupuji moderními plastovými dveřmi dovnitř a mám takový zvláštní pocit stísněnosti. Tolik schodů tady je a strašně úzké chodby, ale zase tolik diplomů a ta výzdoba ručí za to, že to není jen tak nějaká škola, ale že je na úrovni. Prohlížím si pořádně školu, šatny nic moc, v přízemí dvě učebny počítačů a dvě třídy, také tu vidím automat na jídlo a pití, „to se bude hodit“, pomyslím si. A jsou tu první schody a už se to tu rozděluje, vlevo učebna a automat na kávu, vpravo

další schody. Jdu okolo sborovny a přicházím ke dvěma učebnám. „Aha, tak tady mám psát přijímací zkoušky. Já nic neumím, proč jsem tak nervózní?“ lítá mi hlavou a sednu si na místo „osudu“. Po přijímačkách se jdu podívat na poslední patro, tři učebny a čtvrtá strašně malinká, připomíná mi třídy ze starých filmů. Stěny školy bílé, podlaha nic moc, tak nevím, půjdu sem? Vždyť mě ta škola nijak neupoutala, ale zase učitelé vypadají příjemně a těch diplomů na stěnách – to musí něco znamenat! Necháme to osudu...

(Začátek 1. ročníku) Stojím před školou se spolužáky a znovu se dívám na budovu, ale v jiném světle. „Tak tady strávím čtyři roky svého studia.“ Poznávám školu a je mi v ní příjemně, učitelé jsou nad očekávání v klidu, učivo není ani moc těžké a vyučování máme nejdéle do půl třetí. A tak jsem strávila rok na SOŠ Luhačovice.

(Po roce) Po třetí stojím před touhle školou, teď už ale se svými přáteli, při otevírání nově zrekonstruované školy. Jsem plna očekávání, co se tu za dobu dvou měsíců prázdnin změnilo. „Páni“, vydechnu a nestačím se divit. Výtah nově zbudovaný, některé zdi vymalované na oranžovo, učebny přečíslované, ale nejvíc mě šokuje patro, kde byla sborovna. Nádherný plácek i učebna, automat i kopírka přesunuty. Zírám, jak se škola změnila a ještě to vrchní přistavené patro, nepoznávám školu. Nejvíc ze všeho mě však zaujal ateliér, prosklená učebna se stojany, u studentů už má přezdívku „Akvárko“, protože opravdu tak vypadá.

Teď tu sedím nad tímhle papírem a přemýšlím. Pokud mám posoudit školu před rokem a teď, je nyní jednoznačně lepší, tedy podle mého mínění. Myslím, že gastronomicky zaměřeným oborům se to moc nelíbí, protože přece jen v budově „U Jelena“ měly svůj klid, stejně jako studenti uměleckých řemesel, kteří měli svoji knihovnu. Ale změna je život a s tím nic neuděláme...

Gabriela Domanská, 2. M

Co se týče změn, které proběhly na naší škole, musím říct, že se mi jedna z nich nelíbí.

Třeba si teď musím zvykat na nové číslování učeben. Přehlednější by bylo nechat původní čísla a těm novým dát ta, která pokračují po číslu poslední učebny.

Jinak se mi líbí všechny zbývající změny. Za velice dobrý nápad považuji výstavbu výtahu pro ty žáky, pro které je výstup do vyšších pater náročný.

Další změna pro mě není nijak špatná, ale raději bych byl, kdyby ekonomický úsek zůstal tam, kde se nacházel před tím. Teď musím s sebou nosit velký obnos na ubytování. Dříve si stačilo nechat peníze u vychovatelek.

Ale nesporné plus je to, že se všechny obory a ročníky nastěhovaly do jediné budovy. Je to lepší pro učitele, protože nemusí běhat z budovy do budovy a nepřijdou tedy pozdě do hodiny.

Teď mě ještě napadá, že se mi nelíbí řešení šaten – máme k dispozici jen takovou úzkou chodbičku, kde jsme všichni namačkaní jako „sardinky“ a ti, kteří mají skříňky za dveřmi, to mají nejtěžší.

Prostě některé změny jsou dobré a některé ne.

Roman Lukášek, 2. K

Naše škola v Luhačovicích prošla přes prázdniny mnoha změnami. Např. nové číslování tříd nadělalo na začátku spoustu chaosu, ale během dvou týdnů jsem si na něj zvykl a dokázal se zde orientovat.

Ředitelna se přesunula do nově zrekonstruované nástavby. Její dřívější umístění se mi moc nelíbilo, protože už kanceláře byly soustředěny do jednoho místa u sekretářky.

Potěšila mě i úprava školy - je vidět, že do rekonstrukce bylo vloženo velké množství energie a úsilí. Většina učeben byla vybavena novými dveřmi, které se zavírají samy – bohužel se k nám chovaly v prvních dnech dost zákeřně. Každou chvíli jsme zapomněli, že se zavírají samy, praštily nás a my se navíc ještě lekli.

Celková přestavba školy na mě působí optimisticky. Vznikly nové prostory a učebny. Výtah pro postižené je opravdu dobrý nápad. V budově školy máme k dispozici nyní vše, co nám zde chybělo.

Děkujeme, pane řediteli, co jste pro nás udělal!

Lukáš Kubín, 2. K

Když jsme poprvé uviděli nově zrekonstruovanou školu, jedním z mnoha překvapení bylo, že se nám kanceláře společně s panem ředitelem odstěhovaly pryč. Na místě bývalých kanceláří vznikla nová třída. A místo pana ředitele na nás studenty dává pozor roháč obecný (Lucanus Cervus) – umělecký výtvar našeho studenta.

Potom jsme se vydali prozkoumat úplně nové patro nahoře, kde nás přivítal krásný nový ateliér a dvě nové odborné učebny.

Ale kde máme pana ředitele? Vydali jsme se tedy dveřmi vpravo a konečně! Našli jsme ho, takže teď na nás dohlíží úplně z vrchu.

No prima, podívejme, čeho jsme si nevšimli? Výtah!!! Určitě důležitý, pokud někdo ze zdravotních důvodů nemůže použít schody. Myslím si, že změna je to pro školu velká a hlavně pozitivní. Mně osobně se naše „nová“ škola líbí.

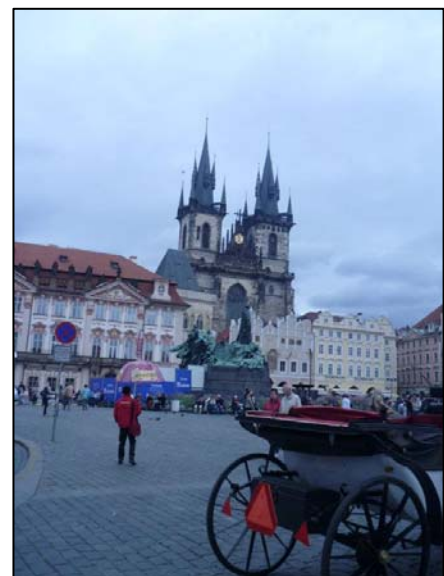
To poslední, co ve škole snad už jen chybí, jsou semaforey na chodbách. O přestávkách mnohdy často totiž nelze chodbou projít. No, možná se jich někdy také dočkáme...

Magdalena Forstová, 2. M

Matka Praha!

Crr... zvonil budík a my jsme vstávali do chladného rána. Myslím, že ten den se vstávat chtělo asi všem. Byla středa 7. září a naše třída 4. M vyjžděla na třídní výlet za památkami a různými zajímavými místy Prahy.

Hned po příjezdu jsme se ubytovali v hostelu Elf, který se nachází na Žižkově. Všechny nepotřebné věci jsme zde nechali a poté naše kroky směřovaly do krásných historických ulic Prahy. Prvním cílem byl neopomenutelný Pražský hrad, z něhož byl velmi hezký výhled na naši

stověžatou matku Prahu. Když jsme se procházeli po hradním areálu, nešlo přehlédnout katedrálu Svatého Víta, v níž se ukrývají například korunovační klenoty nebo ostatky svatých českých patronů a šlechticů. Z Pražského hradu pokračovala prohlídka směrem na rozhlednu Petřín, odkud jsme dolů jeli lanovou dráhou.

Večer jsme navštívili v Národním divadle hru *Cyrano z Bergeracu*, která vypovídá o muži, jehož obličej je zošklivený nepěkným nosem, ale srdce má čisté a duši mu zdobí ctnost a odvaha. Na konci představení si herci zasloužili dlouhý potlesk a několikrát se museli znovu vracet na pódium, aby vyjádřili vděk publiku.

Další den jsme zašli do galerie Rudolfinum, ve které byly pořádány dvě výstavy. Jedna prezentovala tvorbu česko-amerického designéra Ladislava Sutnara a druhá měla název *Kontroverze*. Na ní jsme mohli zhlédnout fotografie, které byly z různých důvodů zakázány, nebo cenzurovány. Ke každému jednotlivému snímku se vázal příběh, který jsme si mohli přečíst, což ještě intenzivněji umocňovalo náš prožitek z výstavy.

Ve čtvrtek jsme dále navštívili taky Staré Město, např. Staroměstské náměstí a Pražský orloj. I přes nepříznivé počasí jsme se nakonec svezli loďkami a prohlédli si tak Prahu z hladiny Vltavy. Počasí se později naštěstí umoudřilo a my mohli vyrazit do večerních ulic našeho hlavního města. Musím říct, že to byla opravdu nádhera!

Náš pobyt utekl velmi rychle a my se probouzeli do posledního pražského rána. Hned po snídani jsme si sbalili své věci a svezli se autobusem k obchodnímu centru Paladium. Tam už se každý vydal cestou, která mu byla nejmilejší. Většina z nás směřovala do obchodů nakoupit suvenýry domů a taky pro sebe něco na památku.

Vlak, kterým jsme se vraceli domů, vyjížděl z Hlavního nádraží a my sledovali z okýnek poslední scenérie Prahy, které nám ubíhaly před očima. Myslím, že si každý s sebou odvážel spoustu zážitků a možná taky trochu nostalgie, jak už to bývá... Ale všechno jednou končí a něco naopak začíná a nám tímhle začal poslední ročník, a tak nezbyvá, než se do něj naplno vrhnout.

Monika Frolová, 4. M

Co všechno se naši žáci ve Slovinsku naučili aneb

I vy můžete připravit během dlouhým podzimních či zimních večerů něco dobrého...

Čtrnáct žáků gastronomických oborů a oboru Management umění a reklamy absolvovalo třítydenní stáže v říjnu 2010 a na jaře letošního roku ve slovinském lázeňském městečku Laško. Akce se konala v rámci projektu Leonardo da Vinci mobility CZ/10/LLP-LdV/IVT134005 s názvem **Propagace lázeňství, zejména jeho vlivu na zdravý životní styl.**

Na tento projekt jsme získali dotaci z evropských zdrojů ve výši **20 365 €**. Partnerem projektu je Srednja šola Zagorje, Slovinsko.

Jedním z výstupů projektu je kuchařka tradičních receptur, z níž jsme pro vás vybrali následující dobrotku.

Věříme, že se vám nebo vašim maminkám příprava podaří, a přejeme dobrou chuť!

Prekmurka gibanica

Ingredience na těsto:

30 dkg mouky
sůl
1,5 dl vlažné vody
2 lžíce oleje
25 dkg mletých ořechů

Maková náplň:

20 dkg máku
10 dkg cukru
skořice podle chuti
1 dl horkého mléka

Tvarohová náplň:

50 dkg tvarohu
1 vejce
1 dl zakysané smetany
2 lžíce rumu, rozinky
trochu vanilky
15 dkg cukru

Jablečná náplň:

Nastrouhané jablka si pokapeme citrónovou šťávou, přidáme cukr a trochu skořice

Postup:

Ze surovin si připravíme těsto, které zakryjeme a necháme hodinu odpočívat. Poté těsto roztáhneme na vymazaný plech. Připravíme si makovou náplň, mák pomeleme a přidáme horké mléko. Přimícháme cukr se skořicí a necháme vychladnout. Na těsto dáme vrstvu makové náplně, poté vrstvu těsta. Na těsto dáme tvaroh, posypeme ořechy, opět dáme těsto a na něj jablečnou náplň. Vrstvení opakujeme ještě jednou, na horní části nám musí zůstat těsto, které můžeme potřít rozpuštěným máslem. Gibanicu přelijeme smetanou a po dobu jedné hodiny pečeme při teplotě 180° C.

Ing. Jana Šuráňová

Co dělám dobře – Žena v domácnosti? Nikdy!

Tento týden jsem se zamyslela nad sebou a svým přístupem k roli ženy, jakožto usměvavé praktické hospodyňky.

Celý život jsem zastávala k těmto předsudkům opačný postoj, takže jakmile se v mém prostředí ukázala činnost této povahy, můj mozek takové vjemy nevnímal a celkově jsem se tomu překvapivě

lehko vyhýbala (až vyžívala ve své „životní nepraktičnosti“). Však život „privátníka“, který nemá za sebou maminku, je krušný a mě popadl nápad uvařit si zelí. Žádný problém pro dívku v mém věku, avšak velká překážka pro mě. Samozřejmě se vše odehrávalo při dlouhých telefonátech s maminkou a s pomocí velké dávky sójové omáčky. Člověk si v takových chvílích uvědomí na jednu stranu svou neschopnost, ale na druhou stranu prožije i nová dobrodružství v situacích, které ostatní lidé berou jako samozřejmost.

Když nepočítám týden, po který jsem v kuse musela jíst zelí nespécifikovatelných barev a chutí, byly chvíle strávené přípravou tohoto velkolepého pokrmu neopakovatelným zážitkem. Krok první: nachystat si zelí (nezbytné). Druhý krok: nalít si sklenku vína, tužku do ruky a práce může začít... No, není to krásné? Rozhodně si myslím, že maminka by byla pyšná, ale zřejmě raději zůstanu rozmazleným „mamánkem“.

Kristýna Gregorová, 4.M

Bylo nebylo...

Dne 12. října roku dvou tisícího a jedenáctého k tomu, v hodině nepříliš pozdního odpůldne, sešla se v lokalitě, které místní neřeknou jinak než „Na kopečku“, skupinka odvážlivců, aby zde pod ostřížimi zraky kovaných germanistů demonstrovala své dovednosti jazykové, potažmo rétorické.

Tato 1. univerzitní olympiáda v německém jazyce proběhla pod patronátem (jakož i na půdě) Fakulty humanitních studií Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Fakulta sídlí v budově, na Zlín shlízející v sousedství Domu umění jako sídla krajské galerie, dříve také sídla Filharmonie Bohuslava Martinů, pár desítek metrů nad fakultou je služebna Policie ČR; zástavba citlivě propojuje funkcionalistickou architekturu se zatravněnými plochami.

Půldruhá desítka individuálně soutěžících studentů středních škol Zlínského kraje, skupinka účastníků se společným projektem a pisatel jako autor nesoutěžního zpestření zde uvedli své práce, psané a (až na autora článku) uvedené v německém jazyce; porotě složené z vybraných vyučujících němčiny z celého kraje posléze připadl nelehký úkol –

s přihlédnutím ke zvládnutí jazyka a prezentačních dovedností rozhodnout, který projekt je nejlepší. Zpracována byla mimo jiné témata z (bojového) sportu (polemika s uznáním či vyškrtnutím paintballu ze sportovních disciplín), skupinový příspěvek poskytl průřez životem kroměřížského rodáka, jenž by vydal na román, byly předestřeny dějiny židovské komunity města Holešova (příliš se dnes neví, že stačilo málo a Zlín by dnes stál na místě Holešova a naopak); první cenu si nicméně odnesl příspěvek s tématem multikulturní a mezinárodní spolupráce studenta z Rožnova pod Radhoštěm.

Zmíněný nesoutěžní příspěvek byl v textové podobě poprvé uveden ve školním roce 2010/2011 na SOŠ Luhačovice. Jedná se o pokus o přebásnění textu písně „Der Tanz der Schatten“ od norských Theatre of Tragedy ve stylové podobě roku 1996 (unikátní vokál zpěvačky, aranžmá kombinující symfonické prvky s doommetalovými nástroji a postupy – ToT definovali styl, dnes zvaný „gothic metal“). Samotná píseň nezazněla, prezentace přiblížila dílo z hlediska kapely, stylu a byly uvedeny některé problematické pasáže překladu.

Entuziastická atmosféra dávala tušit, že nikdo z přítomných nevnímá německý jazyk jen jako suchý školní dril, ale že jejich vztah k němčině je bez ohledu na historické zatížení hlubší; myslím, že tento překvapivě melodický (či rytmický?) jazyk, v němž psali svá díla duchové velikosti Goetha, Schillera, Heineho či v neposlední řadě Kafky nebo Meyrinka, si ocenění zaslouží.

Martin Zemek, bývalá 4. K

Komentář autora k soutěžnímu příspěvku

Je mi ctí představit vám dílo, jež jsem loni zpracoval jako příspěvek do hodiny němčiny na Střední odborné škole v Luhačovicích.

Jedná se o pokus o přebásnění textu písně „Der Tanz der Schatten“, nazpívané norskou kapelou Theatre of Tragedy v roce 1996, kdy ještě divadlo hrálo plnokrevný doom rock či doom metal. Kouzlo této hudební odnože a speciálně této „grupy“ spočívá v organickém propojení symfonických prvků, jako je klavír, viola, nápadité aranžmá melodií s nástroji a prvky rocku či metalu, kde na prvním místě stojí souhra křišťálově průzračného sopránu zpěvačky s démonicky působícím chruplavým projevem vokalisty.

Den tödlichen Kuß zu empfangen;

Tanze nicht mehr mit dem Schatten,

Folge der Finsternis in das Nichts! -

Tanze bitte nicht über das Grab;

Süßer Nektar auf Deinen Lippen;

líce;

Tanze mit mir den Walzer Luzifers.

mnou.

Ein Rinsal blutfeuchtes Leben,

Ich sehne mich Deine Braut zu sein

žítí

Ich lecke die Liebe aus Deinem Gesicht,

ternou,

- Um zu Finsternis zu werden. -

Ich lecke den Haß aus Deinem Gesicht.

Polibkem záhuby dávám ti vale;

Se stíny přízraku netanď více,

any te uvrhnou v nebytí okovy!

s přízraky netanď více již nad rovy;

Nektaru presladší chutnám tvé

ve valčík Mefistuv odvaž se se

Krvavým vášen je pramenem bytí,

S tebou chci na večnost svázat své

posedlost ze rtu ti slibávám

v temnotu toužím se proměnit.

nenávisť ze rtu ti slibávám zase.

Tento zvukový model byl posléze napodoben řadou skupin, pod módní nálepkou „gothic metal“ jej zpopularizovali ponejvíce Nightwish a Tarja Turunen. Aranžmá, známé pod výstižnou zkratkou „kráska a zvíře“, dává prostor pro texty dialogické povahy.

„Der Tanz

der Schatten“ představuje konfrontaci neznámé krásky s bezejmennou bytostí temnot. Píseň postrádá pevný námět, těží z folkloru, mystiky i historie, výskyt nadpřirozených bytostí je v písních divadla častý... Specialitou anglických textů Theatre of Tragedy je užívání tzv. Early Modern English, zjednodušeně shakespearovské angličtiny. Nebyl jsem schopen posoudit, zda i německé texty oplývají tímto archaickým nádechem, při překladu jsem se nicméně pokusil o příslušné vyznění. Samotný překlad byl dvojitý: rychlé zachycení holého významu za pomoci jednak slovníku, jednak anglické mutace této skladby As The Shadows Dance, posléze více či méně zdařilý převod myšlenky do veršované podoby. Překlad se snaží dodržovat třídobý rytmus, evokující v textu zmíněný waltz.

Ne všechno se povedlo přeložit doslovně, zastavil bych se u některých pasáží silněji překladatelskou licencí poznamenaných: zde byl kamenem úrazu výraz „blutfeuchtes“, na nějž jsem ve slovníku nenarazil, v kombinaci s celým veršem; vhodnost úpravy pro stávající text posuďte sami...

Bylo tedy nutno pro zachování rytmu označit čas za proradný a celou hořkou existenci vlít do jediného kalicha.

V posledním verši byl přidán a zdvojen spásonosný motiv. První verš poslední strofy pokládám za největší básnický ústřel. Fráze, dle mého srovnatelná s českým „vysmahni“ nebo anglickým „sod off“ dopadla, jak vidíte. Vedle toho došlo k triplikaci utrpení zpěváka ve třetím verši a ve verši druhém byl uvržen do celého oceánu zármutku.

Ein so berauschendes Gefühl:
Für immer und unendlich:
Meine bittere Existenz zu schmecken!
*Ein Seelsorger Deiner bin ich,
blížencem.*

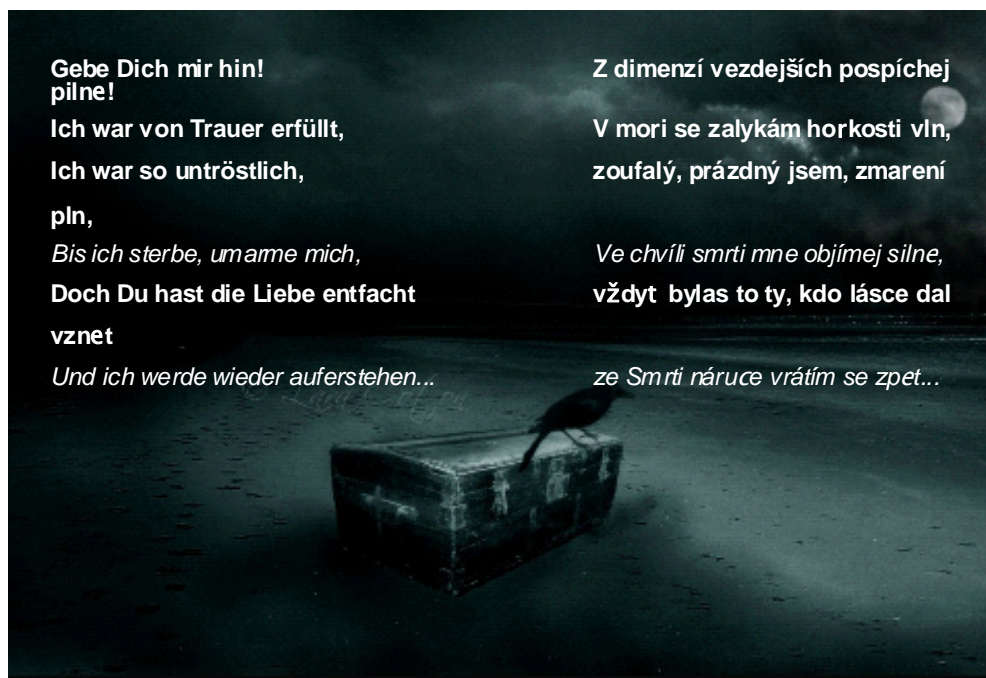
Z nejpoptejších mámivý cit:
Lapený na vecnost v proradném case:
navěky upíjet z kalicha poroby!
zachrácem nech me být, spásným ti

Gebe Dich mir hin!
pihle!
Ich war von Trauer erfüllt,
Ich war so untröstlich,
pln,
Bis ich sterbe, umame mich,
Doch Du hast die Liebe entfacht
vznet
Und ich werde wieder auferstehen...

Z dimenzí vezdejších pospíchej
V mori se zalykám horkosti vln,
zoufalý, prázdný jsem, zmarení

Ve chvíli smrti mne objímej silne,
vždyt bylas to ty, kdo lásce dal

ze Smrti náruce vrátím se zpět...

Vydalo SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad 200 kusů.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, Mgr. Martina Kaňovská

logo listu: MgA. Kateřina Koláčková

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice